

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/4/2015
Identifikačné číslo spisu:	7013200017
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7013200017.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu SBAJ INMART, a. s., Bardejov, Duklianska 21, IČO: 36 387 576, zastúpeného AK H.I.F., spol. s r. o., Bratislava, Na Víšku 2, zast. konateľom JUDr. Dušanom Ivanom, proti žalovanému JUDr. Jozef Jaroščák, Bardejov, Radničné nám. 33, správca konkurznej podstaty úpadcu Bardejovské strojárne, a. s., v konkurze, Bardejov, Priemyselná 3, IČO: 00 494 020, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Jančí, s.r.o., Dončova 1451/21, Ružomberok, o vylúčenie veci z konkurznej podstaty úpadcu, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 9Cbi1/2013, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2014, č. k. 3 Obo 54/2013-165, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného sa o d m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet zástupcu 87,50 eur náhrady trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14. mája 2013, č. k. 9Cbi 1/2013-125 vylúčil z konkurznej podstaty úpadcu Bardejovské strojárne, a. s., v konkurze, Bardejov, nehnuteľný a hnutel'ný majetok, špecifikovaný vo výroku tohto rozsudku a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi 890,74 eur náhrady trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že žalovaný rozšíril súpis konkurznej podstaty o hnutel'né a nehnuteľné veci, uvedené vo výroku rozsudku z dôvodu, že ide o majetok, ktorý bol pôvodne vo vlastníctve úpadcu, pričom viacerými zmluvami bol prevedený na SB INMART, a. s., Bardejov a následne na žalobcu, ktoré sú podľa názoru správcu v rozpore so zákonom i dobrými mravmi, z ktorého dôvodu sú absolútne neplatné. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 19. novembra 2011, č. k. 3Cb 1015/2001-279 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2012, sp. zn. 2Obo 13/2012 bola žaloba terajšieho žalovaného o určenie, že nehnuteľné a hnutel'né veci patria do konkurznej podstaty úpadcu, zamietnutá a taktiež bola zamietnutá aj žaloba o neúčinnosť kúpnych zmlúv rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 11. novembra 2005, č. k. 3Cb/361/2001-469 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. augusta 2009, sp. zn. 1 Obo 36/2008. Rozsudkom Okresného súdu v Bardejove z 28. februára 2001, č. k. 4C/69/1999-274 bola zamietnutá

žaloba terajšieho žalovaného proti žalobcovi o určenie vlastníckeho práva a o vydanie nehnuteľností.

Súd po zistení skutkového stavu s odkazom na ustanovenie § 19 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1992 Zb. v platnom znení (ďalej len ZKV) dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal, žeby kúpne zmluvy boli v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, čomu nasvedčuje i rozsiahle dokazovanie a záver rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 4C/69/1999-274. Na tomto základe súd žalobe vyhovel.

Na odvolanie žalovaného vec prejednal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia rozsudkom z 9. septembra 2014, č. k. 3 Obo 54/2013-165 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet zástupcu 81,49 eur náhrady trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci nehnuteľné a hnutelné veci boli predmetom rozšírenia pôvodného súpisu majetku konkurznej podstaty, čo preukázateľne vyplýva z podania správcu konkurznej podstaty na čl. 13. Správca po vykonaní súpisu konkurznej podstaty následne túto rozšíril o ďalší majetok, ktorého vylúčenie je predmetom tohto konania.

Odvolací súd ďalej uviedol, že právny dôvod nároku na vylúčenie veci z konkurznej podstaty musí existovať v dobe, kedy je nárok uplatňovaný a vec je zároveň zaradená do súpisu konkurznej podstaty. V prejednávanej veci žalovaný spochybňoval vlastnícky vzťah žalobcu k predmetným nehnuteľným a hnutelným veciam, ktoré podľa jeho názoru žalobca nadobudol do vlastníctva v rozpore so zákonom, keď tieto veci úpadca Bardejovské strojárne, a. s., Bardejov, odpredal spoločnosti SB INMART, a. s., Bardejov, ktorá ich následne odpredala žalobcovi. Žalobca svoj nárok na vylúčenie veci z konkurznej podstaty uplatňuje ako ich vlastníka, ktorý ich nadobudol kúpnymi zmluvami od predchádzajúceho vlastníka, nie od úpadcu.

Ďalej konštatoval, že zahrnutím vecí do konkurznej podstaty sa nikdy nezmení ich skutočný vlastníka. Žalovaný súdu vytýkal, že sa v konaní nevysporiadal s otázkou nadobudnutia vlastníctva kúpnymi zmluvami, ktoré považuje za neplatné pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi. K tejto námietke odvolací súd uviedol, že žaloba o vylúčenie veci z konkurznej podstaty je žalobou na plnenie a nie určovacou žalobou. Podotkol, že súd prvého stupňa sa v prejednávanej veci zaoberal aj skúmaním vlastníctva veci zahrnutých do konkurznej podstaty, a to v súvislosti s predloženými právoplatnými rozhodnutiami súdov, ktoré vyhodnotil odvolací súd ako dostatočné skúmanie vlastníctva ako predbežnej otázky pri danom type žaloby.

V prejednávanej veci žalobca vlastníctvo k veciam osvedčil a žalovaný ani nespochybnil, že je ako vlastníka zapísaný v katastri, namietal však absolútnu neplatnosť zmlúv o prevode vlastníctva na subjekt, od ktorého následne veci nadobudol žalobca. Ďalej v tejto súvislosti uviedol, že žalovaný právny dôvod zápisu predmetných nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty neosvedčil.

Pokiaľ ide o zápis do katastra nehnuteľností, platí zásada hodnovernosti vyjadrená v § 70 zákona č. 162/1995 Z. z. katastrálneho zákona v znení neskorších predpisov, podľa ktorého údaje katastra, obsiahnuté v § 70 tohto zákona, sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Význam a dosah tejto zásady sa prejaví vtedy, ak sa zápis v katastri odchyľuje od skutočného právneho stavu, vtedy sa uplatní domnienka, že údaje evidované v katastri sú v súlade so skutočným stavom. Hodnovernosť a tým aj záväznosť údajov katastra je však založená na vyvrátiteľnej domnienke, ktorá platí dovtedy, kým sa nepreukáže opak, ak dôjde k takejto skutočnosti, údaje katastra prestanú byť hodnoverné aj záväzné.

V konaní o vylúčenie veci z konkurznej podstaty je účastníkom osoba, ktorá veci nadobudla od vlastníka, o vlastníctve ktorého právoplatne rozhodol súd. Z uvedeného dôvodu následne nie je relevantné skúmanie platnosti, či neplatnosti zmlúv, predmetom ktorých bolo nadobudnutie sporných vecí. Pokiaľ ide o hnutelné veci, ktoré nadobudol žalobca kúpnu zmluvou od SB INMART, a. s., nie je dôvod v tomto konaní skúmať platnosť tejto kúpnej zmluvy, pretože ide o predaj veci tretiemu subjektu a v takomto prípade je potrebné aj prihliadnuť na otázku princípu konania v dobrej viere tretích osôb, v

záujme zachovania princípu právnej istoty zodpovedajúcemu chápaniu materiálneho právneho štátu.

K námietke nesplnenia podmienky na prejednanie veci podľa § 101 ods. 2 O. s. p. uviedol, že prvé pojednávanie bolo vytýčené na 25. apríla 2013, predvolanie zástupcu žalovaného prevzal. Pojednávanie bolo odročené na žiadosť žalovaného. Ďalšie pojednávanie bolo vytýčené na 14. mája 2013, ktoré žalovaný žiadal odročiť z dôvodu PN. Predvolanie bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného, ktorý ho prevzal a na pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavil a ani nepožiadaval o jeho odročenie. Odvolací súd vyslovil názor, že žalovaný mal v konaní zástupcu, svoje práva mal zabezpečené zákonným spôsobom a ak ich nevyužil, nie je možné túto skutočnosť pripísať na ťarchu nesprávneho postupu súdu. Ďalšími námietkami sa odvolací súd nezaoberal s odôvodnením, že to nepovažoval vzhľadom na vyslovený právny názor, za potrebné.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný dovolanie. Žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. a z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. nesprávne právne posúdenie.

Predovšetkým namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je z pohľadu odôvodnenosti a preskúmateľnosti ústavne nekonformné, lebo ani z prvostupňového a ani odvolacieho rozhodnutia nevyplýva, že by súdy komplexne reagovali na obširne stanovisko žalovaného v jeho vyjadrení z 21. 01. 2013, osobitne jeho tvrdenie, že kúpne zmluvy, ktoré mali osvedčovať vlastníctvo žalobcu, sú z dôvodu rozporu s normami trestného práva nezákonné a na výsledky trestného konania ani odvolací súd vôbec nereagoval. Vychýta súdom, že nevenovali dostatočnú pozornosť kúpnyim zmluvám a nezistili, že spoločnosť úpadcu a spoločnosť SB INMART, a. s., sú personálne prepojené osobami U. T. , Ing. Z. E., Ing. B. M., Ing. N. O., Ing. Q. E., čo absolútne vylučuje dobromyseľnosť.

Tvrdí, že v konaní došlo k zásahu do práva na spravodlivé prejednanie veci tým, že súd prvého stupňa v danej veci vydal rozhodnutie napriek tomu, že mu bola predtým doručená žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania z dôvodu jeho pracovnej nespôsobilosti. Súdom napriek tomu konal a vyniesol rozsudok, hoci ospravedlnenie bolo riadne a včas súdu doručené. Je toho názoru, že z uvedeného dôvodu neboli splnené podmienky na prejednanie veci v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Vychýta súdom oboch stupňov, že sa nezaoberali meritórne otázkou platnosti kúpnych zmlúv, ktoré mali byť základom vzniku vlastníctva SB INMART, a. s., Bardejov, resp. SBAJ INMART, a. s., Bardejov, k predmetným hnutelným a nehnuteľným veciam. Je toho názoru, že tieto sú absolútne neplatnými úkonmi. Pripomína, že súd prvého stupňa a odvolací súd žalobu o určenie, že predmetné nehnuteľnosti patria do konkurznej podstaty, zamietol z dôvodu, že na požadovanom určení nie je daný naliehavý právny záujem, teda nie preto, žeby sa súd zaoberal argumentami o absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv, tieto súd neposudzoval a nehodnotil. Rovnako tak prekážkou právoplatne rozhodnutej veci nie sú ani ostatné rozhodnutia, na ktoré poukazuje rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak aj bola zamietnutá žaloba o vyslovenie neúčinnosti označených zmlúv v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3Cb 361/2001, neplatnosť právneho úkonu nie je tá istá kategória ako neúčinnosť právneho úkonu. Preto zamietnutie žaloby o vyslovenie právnej neúčinnosti nevytvára prekážku možnosti žalovať neplatnosť tohto úkonu, čo však odvolací súd neakceptoval.

Žalovaný je toho názoru, že predmetné nehnuteľné a hnutelné veci patria do konkurznej podstaty úpadcu, ktorý je ich jediným vlastníkom, pretože kúpne zmluvy sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, je viac než zrejmé, že boli uzavreté s cieľom zbaviť úpadcu majetku na úkor uspokojenia konkurzných veriteľov. Uzavretie týchto zmlúv odporuje aj Trestnému zákonu, preto ide o úkon absolútne neplatný. Správanie sa SB INMART, a. s., voči úpadcovi pri uzatváraní sporných kúpnych zmlúv, podľa názoru žalovaného nezodpovedajú kritériám obvyklosti, spravodlivosti, poctivosti a ide o konanie odporujúce základným morálnym zásadám. Predaj majetku v hodnote cca 303 mil. Sk za sumu cca 141 mil. Sk za situácie, že predávajúci je personálne prepojený s „kupujúcim“, ktorý takto získava prospech v sume cca 162 mil. Sk, je odporujúci zásadám obchodovania medzi obchodnými

spoločnosťami. Ďalej uviedol, že Ing. Bohuslav Synak bol od 30. 11. 1994 až doteraz členom štatutárneho orgánu dlžníka - Bardejovské strojárne, a. s. a od 10. 05. 1995 do 29. 11. 2004 bol členom predstavenstva spoločnosti SB INMART, a. s.

Uvedené okolnosti podľa tvrdenia žalovaného nasvedčujú tomu, že zapísanie vecí do konkurznej podstaty úpadcu je plne opodstatnené a dôvodné, lebo žalobca nie je ich vlastníkom a naďalej patria úpadcovi. Tým, že odvolací súd prijal závery odlišné od argumentácie žalovaného, mal žalovanému odňať spravodlivosť a zasiahol do jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť a žalovaného zaviazať k náhrade trov konania v sume 87,50 eur.

Podľa názoru žalobcu obsah dovolania nie je spôsobilý spochybniť správnosť a kvalitu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd vec správne právne posúdil a zaoberal sa námietkami žalovaného, týkajúcimi sa právneho posúdenia veci a aj s odvolacou námietkou odňatia možnosti konať pred súdom, ktorú náležite odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 242 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je podľa ustanovenia § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. prípustné: ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ak sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, ak ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Prípustnosť dovolania žalovaného z uvedených ustanovení nevyplýva. Napadnutý je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 O. s. p.

V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadať vždy na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Preto sa dovolací súd neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne v ňom vymenované. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Je potrebné zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení. Rozhodujúci je záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/, b/,c/, d/, e/ a g/ O. s. p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto dôvodov nie je daná. Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že v konaní mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdu prvého stupňa a jeho posúdenie odvolacím súdom sa odvolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu v občianskom súdnom konaní priznáva Občiansky súdny poriadok. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak mohol účastník pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, alebo v dôsledku postupu súdu prvého stupňa a odvolací súd v tomto smere neurobil nápravu. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá predchádzala rozhodnutiu, ale aj samotným rozhodnutím.

Žalovaný namietava vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., spočívajúcu v postupe súdu prvého stupňa, ktorý napriek riadnemu a včasnému ospravedlneniu žalovaného z dôvodu jeho pracovnej nespôsobilosti a jeho žiadosti o odročenie pojednávania, pojednávanie konané 14. mája 2013, neodročil, vec prejednal a rozhodol rozsudkom bez účasti žalovaného.

Uvedenú námietku žalovaný uviedol aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa s ňou zaoberal a podrobne odôvodnil, prečo námietke nevyhovel. Uviedol, že žalovaný mal v konaní zástupcu, ktorému bolo doručené predvolanie na pojednávanie vytyčené na 14. mája 2013.

Podľa § 49 ods. 1 O. s. p., ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však účastník osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu.

V prejednávanej veci súd doručoval predvolanie na pojednávanie len právnym zástupcom účastníkov, teda nemal v úmysle vykonať dôkaz vypočutím žalobcu ani žalovaného, preto ak sa na pojednávanie nedostavili, súd mohol vo veci rozhodnúť bez ich účasti.

Zástupca žalovaného mal predvolanie na pojednávanie riadne vykázané, pojednávania sa bez ospravedlnenia nezúčastnil, preto súd prvého stupňa postupoval v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O. s. p., keď vec prejednal v jeho neprítomnosti a zastúpenému žalovanému tým neodňal možnosť konať pred súdom.

K námietkam dovolateľa ohľadom neoboznánia sa s obsahom predmetných kúpnych zmlúv a personálneho prepojenia medzi žalobcom a spoločnosťou, ktorej úpadca predal predmetné hnutelné a nehnuteľné veci, je potrebné uviesť, že priebeh konania určuje predseda senátu, resp. samosudca tak, aby pojednávanie bolo hospodárne, rýchle a efektívne a aby účastníci mali právo realizovať procesné práva priznané im Občianskym súdnym poriadkom. Žalovaný mal možnosť realizovať všetky procesné práva, priznané mu O. s. p. a súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom vysvetlil svoj postup pri vykonaní dokazovania, a prečo nerozhodol v súlade so skutkovým a právnym názorom žalovaného. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa dospel k záveru, že doterajšie výsledky dokazovania vytvorili skutkový základ pre právne posúdenie veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd nemal dôvod odchyliť sa od ustálenej praxe v rozhodovaní a dospel k záveru, že na dovolateľom vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu, a to nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadať len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému

rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Z uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že žalovaným vytýkaný nesprávny postup odvolacieho súdu nie je možné považovať za procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Pokiaľ ide o správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, tieto by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nejde, pretože posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keď je dovolanie prípustné. V prejednávanej veci dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Žalobca podal návrh na priznanie trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci v sume 64,53 eur, režijný paušál v sume 8,39 eur a DPH v sume 14,58 eur, spolu 87,50 eur. Dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania v uvedenej sume priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.